

chánh những nguồn tin do một hãng thông tấn ngoại quốc tung ra, theo đó một nhân viên cao cấp vừa bị ám sát trên xa lộ Biên hòa.

Phát ngôn nhân của phủ Thủ tướng tuyên bố trong một cuộc họp báo đặc biệt rằng nạn nhân của vụ Bom nổ chỉ là một viên chức trung cấp, tổng sự tại một cơ quan an ninh trung ương. Cuộc điều tra đang được tiến hành ráo riết.

Theo tin tức được xác nhận, nạn nhân đã bị hạ sát vì tình. Phát ngôn nhân đã yêu cầu báo chí phối kiểm tin tức với cơ quan liên hệ trước khi công bố, hầu khỏi làm hoang mang dư luận.

Một số phóng viên đặt câu hỏi nhưng phát ngôn nhân không chịu trả lời. Ông cho biết là chỉ có nhiệm vụ đọc bản thông cáo báo chí đã được thảo sẵn, ngoài ra ông chưa nhận được chi tiết nào khác. Được hỏi nạn nhân có phải là đại tá Văn Bình, Z.28 hay không, thì ông lắc đầu nói « tôi không biết, yêu cầu hỏi thẳng bên Công an ».

Trước khi chấm dứt cuộc họp báo, phát ngôn nhân tuyên bố rằng ở Saigon không có lãnh tụ điệp báo nào tên là ông Hoàng, nếu có, thì chắc là cụ đốc tờ Hoàng, công cán ủy viên kỹ thuật của phủ Thủ tướng. Cụ Hoàng là một ông già gầy ốm, chuyên về ng iền cứu, suốt đời chưa bao giờ nhìn thấy khẩu súng, chứ đừng nói là điều khiển một guồng máy gián điệp và phản gián điệp nữa.

Ông Hoàng, đại lãnh tụ mật vụ, chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng trong thế kỷ 20. Còn người được gọi là Z.28 cũng chỉ là tưởng tượng. Phát ngôn nhân nói rằng ông rất lấy làm vinh dự nếu Việt nam có được một cán bộ cũ khôi như

Z.28, nhưng ông lại tiếc là một người như vậy không thể nào có được.

Các phóng viên xúm lại hỏi tới tấp, phát ngôn nhân cười và nói :

— Tôi bảo là không mà các bạn cứ doan quyết là có. Các bạn không tin thì tôi đành chịu. Xin các bạn thông cảm. Vì dầu sao tôi chỉ là phát ngôn nhân, tôi không có đủ thẩm quyền.

Một phóng viên nói lớn :

— Vậy, ông giới thiệu chúng tôi tới nhân vật có đủ thẩm quyền.

Phát ngôn nhân ngần ngừ một phút, rồi đáp, giọng vui vẻ :

— Vâng, tôi xin lãnh tôn ý.

Các phóng viên đều im lặng, trịnh trọng nghe, định ninh sắp được dẫn tới một lãnh tụ cao cấp an ninh. Nhưng phát ngôn nhân lại nói :

— Xin các bạn liên lạc với số điện thoại 97.078.

— Hỏi ai ?

— Chỉ có một người độc nhất làm việc trong văn phòng từ 7 giờ tối đến 6 giờ sáng. Người ấy sẽ cung cấp cho các bạn biết mọi chi tiết bí hiểm nhất về ngành điệp báo.

Cuộc họp báo kết thúc vào lúc 8 giờ tối. Phát ngôn nhân an ninh trèo lên xe rồi, các phóng viên lui hời mở niên giám điện thoại ra dò số mới ngã ngửa người.

Thì ra 97.078 là số điện thoại riêng của Người thứ Tám, tiểu thuyết gia gián điệp, cha đẻ loại sách về điệp viên Z.28, về con người mà phát ngôn

nhân chánh quyền cực lực cải chính là có thật. Phát ngôn nhân đã cố tình lừa các nhà báo.

Theo dư luận chung, cuộc họp báo kể trên chỉ là một hành động vụng về giấu đầu hở đuôi vô ích. Hầu hết các hãng thông tấn ngoại quốc đã biết rõ nội vụ. Người ta không hiểu tại sao chánh quyền lại cố gắng che đậy những điều không còn được coi là bí mật nữa.

Đây không phải lần đầu chánh quyền tỏ ra bối rối trước những tai nạn bất thường xảy ra cho sở Mật vụ. Vì trên giấy tờ, Sở này không hề có, mặc dầu trên thực tế, đó là một trong những cơ quan điệp báo rộng lớn nhất và lợi hại nhất châu Á, với chừng 5.000 hân viên tại trung ương và 50.000 nhân viên nam nữ khác, rải rác trên khắp thế giới, nhất là sau bức màn sắt, và tại vùng Thái bình dương.

Cách đây 9 tháng, sở KGB sở viết đã ấn hành một cuốn bạch thư, tiết lộ khá đầy đủ về sở Mật vụ Nam Việt. Cuốn bạch thư được gửi tận tay các hội viên Liên hiệp quốc, và trích đăng trên báo Sự Thật ở Mạc tư khoa. Báo Nhân dân ở Hà nội cũng phiên dịch và đăng tải.

Theo cuốn bạch thư thì điều khiển sở Mật vụ Nam Việt là một ông già trạc thất tuần, bề ngoài trông như tư chức lâm cầm, dầm dợn, hiền hậu, chất phác, tên là ông Hoàng, thật ra là một tay cừ khôi về điệp báo. Cuốn bạch thư đã in kèm chân dung của ông Hoàng. Tuy nhiên, người ta có cảm tưởng rằng bức hình này được chụp từ lân, và chụp trong khoảng xa 300 thước bằng ống ảnh khuếch đại nên không sắc nét. Nhân vật trong ảnh

có vẻ rất trẻ, độ 50 tuổi là cùng. Căn cứ vào tuổi tác hiện nay là 70, người ta có thể phỏng đoán rằng bức hình do KGB phổ biến được chụp cách đây khoảng hai chục năm.

Cuốn bạch thư không biết thêm chi tiết nào về ông Hoàng. Ngược lại, nhiều chi tiết cụ thể đã được công bố về bộ tham mưu thân cận của ông.

Theo KGB, ông Hoàng có dưới trướng 3 điệp viên xuất sắc : Văn Bình, Lê Diệp và Triệu Dung. Triệu Dung là người văn võ toàn tài, đứng đắn, sâu sắc, nên được coi là linh hồn của bộ tam đa này, và có nhiều hy vọng được cử thay thế ông Hoàng ở chức vụ tổng giám đốc một mai ông từ trần. Dường như ông Hoàng đã để lại chức thư, cử Triệu Dung thay thế.

Lê Diệp giữ chức trưởng đoàn vệ sĩ, thân thể gầy nhẳng, song sức khỏe phi thường. Y có thể dùng ngoại công đập vỡ một bức tường 10, loại tường phải dùng búa tạ mới phá nổi. Tài ném dao của y được liệt vào hạng độc nhất vô nhị.

Điệp viên hào hoa nhất trong bọn là Tổng văn Bình, Z.28. Cuốn bạch thư dành dùng 30 trang đề nói về Văn Bình. Theo KGB, Văn Bình là điệp viên kỹ dị và đặc lực nhất từ đông sang tây, cũng như từ cổ chí kim. Về võ thuật, y đứng một mình một chiếu. Về mưu lược, y khôn ngoan không kém mưu sĩ thời Tam quốc. Về may mắn, y lại luôn luôn thoát chết. Đản bà đối với y chỉ là trò chơi. Y thay người yêu như thay áo lót mình, thế mà đản bà lại không coi y là gã Sở Khanh.

Trái lại, họ đua nhau bám riết lấy y. Trong số người yêu, dường như y có cảm tình đặc biệt

với Nguyễn Hương, nữ bí thư trưởng của ông Hoàng.

Nguyễn Hương là một thiếu nữ đẹp tuyệt vời, kiến thức uyên bác, trình độ văn bằng đại học, tốt nghiệp nhiều lớp huấn luyện kỹ thuật điệp báo tây phương.

Theo KGB thì Văn Bình Z.28 là kẻ thù không đội trời chung của hòa bình và an ninh thế giới. Cuốn bạch thư không giải thích rõ ràng tại sao Z.28 lại nguy hiểm như vậy, song theo dư luận của các quan sát viên thạo tin, thì trong vòng 10 năm qua Z.28 đã hạ sát cả trăm điệp viên ưu tú của phe nghịch, và phá vỡ cả chục kế hoạch, làm KGB, GRU, Smerch, Quốc tế Tình báo sở và Trung ương cục tổn phí hàng mấy trăm triệu đô-la.

Cuốn bạch thư đã in hình Triệu Dung, Lê Diệp, Nguyễn Hương và Văn Bình. Riêng Văn Bình đã được hân hạnh đăng 6 tấm hình mọi kiểu, đứng, ngồi, nằm, nghiêng, chạy, và lái xe hơi. Ngoài ra còn có hình một tòa nhà cổ gần phi trường Tân sơn nhất, Sài Gòn, mà KGB quả quyết là trụ sở trung ương của ông Hoàng.

Tài liệu của KGB đã gây tiếng vang rầm rộ trên khắp thế giới. Nhà cầm quyền Nam Việt không hề mời xác nhận hay phủ nhận. Tuy nhiên, 24 giờ đồng hồ sau khi bạch thư được công bố tại Nữ ược Công an Sài Gòn do chuẩn tướng Miền điều khiển đã mời các đại diện báo chí tới ăn sáng tại tư thất.

Hàng tháng, chuẩn tướng Miền thường mời báo chí dùng điểm tâm hoặc uống rượu nghe

nhạc vì ông còn trẻ, tỉnh tỉnh lại hào hoa và bình dân, thích gặm gỏi nhà văn, nhà báo.

Trong bữa ăn, một ký giả gọi đến bạch thư của KGB. Chuẩn tướng Miền liền hỏi :

— Bạn tin tôi hay tin họ ?

Ký giả này đáp một cách khôn ngoan :

— Dĩ nhiên là tin chuẩn tướng. Nhưng ít ra chúng tôi cũng phải căn cứ vào chứng cứ xác thật mới có thể thuyết phục cho công luận tin được.

Chuẩn tướng Miền lập tức xô ghế đứng dậy :

— Nói tóm lại, các bạn đòi chứng kiến tận mắt. Vậy chúng ta cùng đi.

Mọi người nhao nhao :

— Đi đâu ?

Chuẩn tướng Miền đáp :

— Tùy các bạn. Tôi không muốn đưa lộ trình ra trước, sợ các bạn lại cho là xếp đặt.

— Nếu không có gì trở ngại, xin chuẩn tướng dẫn chúng tôi lên Tân sơn nhất.

Lên đến nơi, các ký giả đều bị một phen tởn tợ. Cuốn bạch thư của KGB nói rằng tòa nhà gần sân bay là trụ sở trung ương của ông Hoàng, bên trong có hàng trăm nhân viên hoạt động văn phòng, phụ trách an ninh và điều khiển máy móc điện tử tối tân, ngoài ra còn có hai phòng thí nghiệm vũ khí, hóa chất và hơi ngạt giết người ghê rợn nữa. Nhưng phái đoàn báo chí không thấy gì hết.

Tòa nhà được bao bọc một hàng rào gạch cao hơn đầu người, bên trên chằng giây kẽm gai, truyền điện. Vào nhà chỉ có một con đường trải đá sỏi trắng, từ phía cỏ dại mọc um tùm, rêu xanh che gần kín tường, mái nhà đã chuyển sang màu đen.

Các ký giả hỏi tại sao tường rào lại truyền điện thì chuẩn tướng Miên đáp :

— Họ sẽ trả lời.

« Họ » là một nhóm kỹ sư dầu hoa râm, đeo kính trắng, áo quần chải chuốt, vẻ mặt trang nghiêm. Nghe nói đây là trụ sở mật vụ, họ đều ré lên cười và mời phái đoàn vào thăm bên trong.

Sở dĩ biệt thự truyền điện vì sợ người ngoài đột nhập. Biệt thự này là phòng thí nghiệm đặc biệt của Công ty Điện tử Việt nam, một hãng mới thành lập, chuyên bán dụng cụ điện tử, và nhất là chuyên sưu tầm, nghiên cứu phát minh dụng cụ điện tử, áp dụng vào thương mại và kỹ nghệ. Phòng thí nghiệm chứa cất một số dụng cụ chưa cầu chứng tại tòa, nên ban giám đốc phải tăng cường bảo vệ. Nếu bị mất trộm, công ty sẽ thiệt hại hàng trăm triệu bạc. Hàng rào được truyền điện, trong nhà có chó bet-giê vì thế.

Mọi căn phòng trong biệt thự đều được trang trí gọn ghẽ và khoa học. Phái đoàn thấy nhiều máy móc, song toàn là máy móc kỹ nghệ. Họ không hề thấy vũ khí kinh khủng, hơi ngạt quái đản, hoặc đoàn vệ sĩ trang bị súng bắn thuốc mê và đạn xi-a-nuya như KGB tổ cáo.

Sau một giờ đồng hồ quan sát tường tận, phái đoàn báo chí ra về, và không ngớt xin lỗi các viên kỹ sư của công ty, cũng như chuẩn tướng Miên.

Mặc dầu các ký giả không thấy gì khả nghi, họ vẫn chưa chịu tin hoàn toàn. Tuy nhiên, họ không thể nói là cuộc thăm viếng đã được bố trí từ trước.

Hầu hết ký giả trong và ngoài nước đều nghe nói đến ông Hoàng và đại tá Văn Bình. Hai ký giả Việt ngữ đã đích thân gặp gỡ và trò chuyện với Văn Bình trong quá khứ.

Vụ ám sát bằng bom trên xa lộ đã đánh thức dậy mỗi ngời vực thường trực của báo chí. Song một lần nữa, họ vẫn không có đầy đủ phương tiện để đào sâu vào sự thật.

oOo

Sự thật động trời này, còn một thời gian dài nữa, ông Hoàng mới chịu cho công luận biết. Chẳng qua ông muốn lờm KGB và lờm luôn nhà báo. Công ty Điện tử đặt trụ sở ở đại lộ Nguyễn Huệ mới dùng là trụ sở trung ương của sở Mật vụ. Nhưng trừ một số ít người, không ai biết rõ những bí mật bên trong bin-đinh Nguyễn Huệ.

Biệt thự gần trường bay cũng là trụ sở của ông Hoàng. Song hầu hết cơ sở đều xây ngầm dưới đất. Hầu hết nhân viên của phòng thí nghiệm điện tử cũng đều lãnh lương sở Mật vụ.

Ông Hoàng đã dùng xác chết trên xa lộ để đánh lừa gián điệp địch. Guồng máy thông tin quốc tế đã vô tình làm công không cho ông già đa mưu.

Tuy nhiên, ông vẫn chưa yên tâm hoàn toàn. Smerch gồm những con cáo già xảo quyết nhất nhì thế giới. Ông cần bố trí chặt chẽ thêm nữa. Thi hài nạn nhân được chở về bệnh viện Đồn Đất.

24 giờ đồng hồ sau khi tai nạn xảy ra và báo chí trên thế giới đã loan tin trên trang nhất, xác người đàn bà được thân quyến tới nhận về mai táng.

Nhưng còn xác người đàn ông mang tên Văn Bình, Z.28... ✓

Bệnh viện Đồn Đất là một cơ sở xã hội do người Pháp quản nhiệm, không liên hệ đến chánh phủ Sài Gòn. Nghĩa là không mấy may dính dáng tới Sở Mật vụ của ông Hoàng. Nhà xác lại nhìn ra một con đường vắng, cửa mở toang hoác ngày đêm, ai vào cũng được.

Một khi Sở Mật vụ đã không nhìn nhận gã đàn ông là Z.28 thì không thể mang xác chết về quản tại đường riêng của Sở. Nhưng cũng không thể để lâu ở nhà thương Grall, xuất nhập tự do. Bất buộc dịch phải cho nhân viên lên vào nhà xác để chụp hình và lấy dấu tay xác chết.

Dấu tay Văn Bình được cất kỹ như vàng trong thư khố đặc biệt của các sở gián điệp trên thế giới. Họ chỉ cần in lại trên giấy láng, nhìn sơ qua bằng kính lúp là nhận được ngay.

Đúng là dấu tay Z.28. Ông Hoàng đã phát minh ra một phương pháp giả dấu tay kỳ lạ. Xác chết bị cháy xém gần hết, song ông Hoàng đã giữ lại ba ngón tay, và trên mỗi ngón ông cho in dấu tay của Văn Bình.

Kế hoạch của ông Hoàng được thực hiện hoàn hảo, không sót một chi tiết.

Đối phương đã bị lừa.

Giờ đây, ông Hoàng và Văn Bình có thể ăn no, ngủ kỹ. Hôm ấy, ông Hoàng gọi Văn Bình tới.

Gần nửa đêm, giờ giới nghiêm sắp bắt đầu. Văn Bình mới lò dò đến tổng hành doanh trong xe hơi đen sì, sọc sọc, và lùn tịt của chàng sếu vườn của Lê Diệp.

Như thường lệ, ông Hoàng ngồi đợi bên đống hồ sơ cao như núi, và đĩa đựng tàn xi-gà Ha-van cũng cao như núi. Về mặt ông tổng giám đốc ít dăm chiêu hơn mọi ngày.

Không đợi Văn Bình yên vị, ông Hoàng nói luôn một hơi :

— Mấy tháng trước, tôi yêu cầu anh sống ẩn thân một thời gian, chờ thời cơ thuận tiện. Thời cơ này đã tới. Tôi mời anh đến đêm nay để giao việc.

Văn Bình mùa tay, giọng nồn nóng gần như bực bội :

— Vâng, ông giao ngay đi, tôi ngứa ngáy và mệt quá rồi. Ăn vói năm, chẳng làm gì hết, tôi đã biến thành anh khách trú, tay chân vụng về, trí óc tối om như đêm ba mươi. Thưa ông, đây là lần đầu và cũng là lần cuối, trong tương lai xin ông đừng hành hạ tôi, giam hãm tôi như thế này nữa. Tôi sẽ điên mất.

Dường như từ nhiều tháng nay Văn Bình là cái lò so bị ép dẹp xuống, bây giờ mới được bật mạnh lên. Chàng tuôn ra thao thao bất tuyệt như thác nước Niagara. Chàng không dám ngưng nói, sợ quên những điều chất chứa trong lòng, và nhất là sợ kinh nê ông tổng giám đốc mà không phun hết.

Ông Hoàng vẫn lắng nghe một cách bình thản, mắt ông lim dim sau cặp kiếng cận thị quen thuộc. Về mặt ông trở nên già nua và tội nghiệp hơn hao giờ hết.

Xả hơi xong, Văn Bình cảm thấy hơi hận.

Chàng đã tỏ ra quá tàn nhẫn với ông Hoàng.